

Smerenia înțelepciunii cerești

Pentru studiul din această săptămână, citește: Iacov 3:13 – 4:10; Deuteronomul 4:6; Galateni 5:17; Ieremia 3:6-10,20; Faptele 19:13-16; Psalmii 24:3-6.

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „Smeriți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța.” (Iacov 4:10)

În multe companii mijlocii și mari, există un așa-numit „sindrom al aspirantului la poziția de manager” manifestat de angajații care își cer dreptul la mai mult respect, la un salariu mai mare sau la promovare într-un mod nepotrivit și nesănătos. Astfel, ei încep să le adreseze false complimente factorilor de decizie, să le facă dezvăluiri neplăcute despre ceilalți angajați etc., toate într-un spirit de rivalitate. Într-o ocazie în care un reporter, angajat al unui mare post de televiziune, a ajuns în conducerea instituției fără să-i distrugă pe alții în ascensiunea lui, o colegă a făcut următoarea observație pe un ton admirativ: „Și nu au fost victime!”.

Ne place să credem că rivalitatea există numai în instituțiile din lume și că, în biserică, este altfel. Din nefericire, Scriptura arată că, de prea multe ori, „înțelepciunea” luminează își face cuib și printre credincioși.

În studiul din săptămâna aceasta, vom vedea ce are de spus Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la această tristă realitate.

1. Citește Iacov 3:13. Ce înseamnă expresia „blândețea înțelepciunii”?

Potrivit unor comentatori, întregul capitol 3 din Epistola lui Iacov prezintă însușirile care îi califică (sau îi descalifică) pe oameni pentru poziția de învățători. În mod normal, cei „înțelepți și pricepuți” ar fi candidați potriviți, dar se pare că Iacov se adresează unui grup mai larg, și anume tuturor credincioșilor. Înțelepciunea la care face el referire aici și în întreaga epistolă nu este în primul rând cea de tip intelectual, atât de apreciată de grecii antici și de unii oameni din vremea noastră, ci una care se manifestă în planul comportamentului și al stilului de viață, după cum ne indică și cuvântul din textul grecesc *anastrophe*, tradus aici cu „purtare” (apare și în 1 Timotei 4:12; Evrei 13:7; 1 Petru 1:15; 2:12). Faptele și conduita noastră arată cât de înțelepți suntem. Domnul Isus a dat aceeași învățătură: „Înțelepciunea a fost îndreptățită din lucrările ei” (Matei 11:19).

De remarcat că expresia „înțelept și priceput” apare într-un singur loc din Vechiul Testament, și anume în îndemnul dat de Moise israeliților de a păzi toate legile lui Dumnezeu: „Să le păziți și să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: «Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!»” (Deuteronomul 4:6).

De cealaltă parte, „apa amară” amintită în Iacov 3:11 aduce în biserică „pizmă amară și un duh de ceartă” (versetul 14). Expresia „duh de ceartă” traduce aici cuvântul grecesc *eritheia* care are sensul de „căutare exclusivă a intereselor proprii”. – Ceslas Spicq, *Theological Lexicon of the New Testament*, vol. 2, p. 70

Atitudinea aceasta aduce mai degrabă cu modul de manifestare al lui Satana în ceruri decât cu modul în care ar trebui să se poarte creștinii pe pământ. Dacă nu alegem conștient să murim față de eul propriu și să îi predăm lui Dumnezeu voința noastră, riscăm să manifestăm tocmai atitudinea condamnată aici de Iacov.

Meditează mai mult asupra expresiei „blândețea înțelepciunii”. În ce situații concrete din viața ta ai nevoie această înțelepciune?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să înțeleagă că înțelepciunea nu este doar capacitatea de a face distincție între bine și rău, ci cunoașterea corectă a modului în care să ne purtăm cu semenii noștri.

La nivelul sentimentelor: Să nutrească dorința de a se purta și a vorbi cu înțelepciune.

La nivel practic: Să îi slujească lui Dumnezeu cu o inimă neîmpărțită.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Înțelepciunea adevărată

- A. Cum este înțelepciunea care vine de sus față de înțelepciunea pământească?
- B. Care este condiția prealabilă pentru primirea înțelepciunii adevărate?

II. Sentimente: Înțelepciune în vorbire și purtare

- A. Cum poți nutri dorința de a vorbi și de a te purta cu înțelepciune?
- B. Cum poți cultiva spiritul de smerenie?

III. Practic: Slujitori ai lui Dumnezeu cu toată inima

- A. La ce trebuie să renunțăm pentru a ne asigura că Îi slujim lui Dumnezeu cu inima neîmpărțită?
- B. Cum putem rămâne calmi și smeriți în situațiile dificile?

Rezumat: Înțelepciunea adevărată se manifestă prin cuvinte și fapte pline de smerenie și iubire, care caracterizează întreaga viață.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE!

Pasajul central: Iacov 3:13-18

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Potrivit lui Iacov, înțelepciunea adevărată se manifestă prin cuvinte și fapte pline de smerenie și iubire, care caracterizează întreaga viață.

Accentuează ideea că înțelepciunea nu este doar capacitatea de a face distincție între bine și rău, ci este cunoașterea modului potrivit de a ne purta cu alții și punerea în practică a acestei cunoașteri.

- 2. Citește Iacov 3:15,16. În ce cuvinte este descrisă înțelepciunea lumească aici? Cum se manifestă ea de regulă în societate, în general, și chiar în biserică?**

Înțelepciunea noastră firească este „pământească”, „drăcească” și lipsită de Duh Sfânt. Iacov nu spune aici o noutate. Cu mult timp înaintea sa, Solomon scria: „Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte” (Proverbele 14:1; vezi și 16:25). Înțelepciunea aceasta este, în esență, distructivă. Cultivarea și manifestarea invidiei și a egoismului duc în mod natural la tulburare și dezbinare cum s-a întâmplat, de pildă, în Corint (vezi 2 Corinteni 12:20, unde apar câteva dintre cuvintele întrebuate și de Iacov).

- 3. Ce ne spun următoarele texte despre înțelepciunea cerească? Iacov 3:17,18; Ioan 3:3-7; Coloseni 3:1,2.**

Iacov nu amintește pe nume Duhul Sfânt, dar ideea nașterii din nou este în mod clar prezentă. Se pare că el preferă ilustrația semănatului și a aducerii de roade, inspirându-se, probabil, din parabolele Domnului Isus, unde mesajul Evangheliei este înfățișat a fi „semănat” în inimile oamenilor (vezi Matei 13:3-9,18-23). Astfel, înțelepciunea cerească este „plină de îndurare și de roduri bune”. Și, după cum am văzut deja, deși subliniază ideea că ascultarea și faptele bune sunt roadele credinței, mila biruiește judecata, în sensul că iese învingătoare. Cel cu adevărat înțelept va fi blând și smerit ca Domnul Isus, împăciuitoare, bun, milostiv, iertător, gata să treacă cu vederea greșelile altora, fără să-i critice și să-i judece.

Este atât de ușor să alunecăm pe căile lumii! Cercetează-te pe tine însuși: Pe ce te bazezi când iei decizii în viață: pe înțelepciunea omească sau pe cea cerească?

Activitate introductivă: Cere-le membrilor grupei să definească în cuvintele lor înțelepciunea. După aceea, cere-le să dea exemple de oameni recunoscuți pentru înțelepciunea lor. Discutați despre contribuțiile lor la progresul omenirii (în diferitele domenii de activitate: medicină, știință, artă, muzică) care sunt o dovadă a înțelepciunii lor.

De discutat: Ce deosebire este între un om înțelept și un om informat? De ce sunt importante ambele tipuri de inteligență? De ce avem nevoie de înțelepciune? Cum au dat dovadă de înțelepciune cei menționați mai înainte? Ce cuvinte sau fapte ale lor demonstrează acest adevăr? Cum ne ajută viața lor să înțelegem ce este înțelepciunea?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Ajută-i pe membrii grupei să înțeleagă distincția dintre înțelepciunea cerească și cea pământească, ce este înțelepciunea adevărată și cum se manifestă, cum putem cultiva înțelepciunea și de ce dorește Dumnezeu să Îi slujim cu o inimă neîmpărțită.

Comentariu biblic

I. Înțelepciunea care vine de sus

(Revezi împreună cu grupa Iacov 3:13-18.)

Iacov vorbește despre nevoia esențială de înțelepciune, o virtute pe care trebuie să o aibă fiecare creștin. Dar ce este înțelepciunea și cum o putem obține?

Înainte de a o defini, Iacov arată condiția principală pentru primirea înțelepciunii care „vine de sus”. El spune: „Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate prin purtarea lui bună faptele făcute cu blândețea înțelepciunii” (versetul 13). Așadar, pentru a primi înțelepciune trebuie să fim blânzi și smeriți. De ce pune Iacov blândețea mai presus de dragoste și chiar de cunoaștere? Dacă vom căuta rădăcinile etimologice ale acestui cuvânt, răspunsul devine clar. Cuvântul grecesc tradus aici cu „blândețe” este *prautēs* și înseamnă „însușirea omului bun, blajin” și, prin extensie „modestie, smerenie”. Un dicționar definește astfel „blândețea”: „însușirea de a fi pașnic sau docil când alții te provoacă”, iar ca sinonime pentru „blând”: „bun, omenos”. Din nefericire, *smerenia (umilința)* are o tentă negativă, sugerând ideea de inferioritate, de subordonare sau lipsă de importanță, care o face oarecum

4. Citește Iacov 4:1 și Galateni 5:17. La cel fel de luptă fundamentală se referă aceste texte?

Primele versete din Iacov 4 îi descriu pe credincioși ca fiind sfâșiați de lupte interne, a căror cauză o constituie „poftele” (în greacă este folosit un cuvânt din care provine termenul de „hedonism”). Aceste pofte sau dorințe păcătoase, pentru care Pavel folosește expresia „firea pământească”, se războiesc împotriva motivațiilor noastre spirituale mai înalte. Viața creștină este o luptă interioară continuă care, dacă nu este guvernată de „înțelepciunea care vine de sus” (Iacov 3:17), irupe în biserică și produce traume spirituale în rândul credincioșilor.

5. Ce dorințe păcătoase sunt amintite în continuare și cum afectează ele biserica? Iacov 4:2,3

Versetele acestea conțin referiri directe la Cele Zece Porunci: „Voi poftiți, și nu aveți; ucideți, pizmuiți, și nu izbutiți să căpătați” (Iacov 4:2). Menționarea repetată a problemei invidiei și a poftei (vezi și Iacov 3:14,16) reflectă o perspectivă similară cu cea a Domnului Isus în Predica de pe Munte, unde sunt vizate și motivațiile interioare, nu doar manifestările exterioare. De aceea, cuvântul „ucideți” este utilizat, poate, în sensul lui mai larg, care cuprinde și mânia. E puțin probabil să fi existat membri în bisericile de la început care să se fi făcut vinovați de uciderea fraților de credință, dar, după cum aflăm din cartea Faptele apostolilor, au existat ocazii, în special în Ierusalim, unde locuia Iacov, în care unii membri i-au trădat pe frații de credință, fapt care a dus la arestarea și executarea lor.

„Iubirea de sine este cea care provoacă neliniștea. Când suntem născuți de sus, vom avea același gând pe care l-a avut Isus, gândul care L-a determinat să Se smerească pentru ca noi să fim mântuiți. Atunci nu vom mai căuta locul cel mai înalt. Vom dori să stăm la picioarele lui Isus și să învățăm de la El.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 330, 331

dezagreabilă, de nedorit în vremea noastră. Totuși, în Biblie, sensul ei se apropie mai degrabă de „atitudine respectuoasă, plină de bună-cuviință”. Ea sugerează menținerea calmului în fața presiunilor sau a provocărilor, păstrarea bune-cuviinței și a gentileții în fața opoziției sau în conflict. Smerenia este acel aspect al dragostei amintit de apostolul Pavel în 1 Corinteni 13:5: „Dragostea... nu se mânie.” Ea este totodată o condiție atunci când Îl căutăm pe Domnul, potrivit cu Țefania 2:3. Iar pentru Pavel, blândețea și smerenia, alături de îndelunga răbdare și de îngăduința reciprocă, sunt dovada locuirii Domnului Hristos în noi (Efeseni 4:2).

Opusul smereniei este îngâmfare, inima plină de „pizmă amară și un duh de ceartă” (Iacov 3:14). Iacov ne înștiințează că „înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească” (versetul 15). Ce cuvinte tari! Iacov nu face niciun compromis și arată că sursa acestei înțelepciuni este Satana. Remediul pentru această atitudine este totodată și condiția pentru primirea înțelepciunii adevărate: smerenia.

Iacov arată că înțelepciunea adevărată, „care vine de sus”, are următoarele trăsături: este (1) curată, (2) pașnică, (3) blândă, (4) ușor de înduplecat, (5) plină de îndurare, (6) plină de roade bune, (7) fără părtinire și (8) nefățarnică. În versetul 18, el așază toate aceste calități sub denumirea de „roada neprihănirii”, precizând că aceasta „este semănată în pace pentru cei ce fac pace”. Sufletul împăcat cu Dumnezeu este ca o livadă roditoare, capabilă să aducă astfel de roade.

De discutat: Care sunt, potrivit lui Iacov, însușirile înțelepciunii adevărate? Dar însușirile înțelepciunii care vine de jos? Care este condiția pentru a primi adevărata înțelepciune? Cum putem obține „roada neprihănirii”?

II. Dumnezeu ne vrea cu gelozie pentru Sine

(Revezi împreună cu grupa Iacov 4:1-10.)

În folclorul amerindian circulă o povestire despre un bătrân care îi spune nepotului său o vorbă înțeleaptă: „În inima omului sunt doi lupi care se luptă unul cu altul.” Dar nepotul îl întreabă: „Și care dintre ei câștigă?” Replica bătrânului este aceasta: „Cel pe care îl hrănești.”

Și Iacov vorbește despre lupta aceasta din inima omului și pune întrebarea: „De unde vin luptele și certurile între voi?” (4:1). „Nu vin oare

6. Citește Iacov 4:2-4. De ce îi numește Iacov pe cititorii săi „suflete prea-curvare”? Vezi și Isaia 54:5; Ieremia 2:2; 3:6-10,20; Luca 16:13.

Făcând aluzie la imaginea lui Israel ca mireasă a lui Dumnezeu, Iacov seamănă cu adulterul aderarea la practicile lumești și asimilarea atitudinilor lumești. Prin acestea, creștinii nu fac altceva decât să își aleagă un alt domn și un alt stăpân.

Versetul următor nu este ușor de înțeles. Unii îl consideră cel mai dificil text din Noul Testament. Ambiguitatea textului grecesc este reflectată și de diferite traduceri ale Bibliei. În unele, „duhul” apare scris cu majusculă, deoarece se consideră că face referire la Duhul Sfânt („Duhul... ne vrea cu gelozie pentru Sine” sau „Dumnezeu vrea cu gelozie Duhul...”), pe când în altele nu este scris cu majusculă, fiindcă se consideră că este vorba despre duhul omului („Dumnezeu tânjește cu gelozie după duhul pe care l-a pus să locuiască în noi” – NTR). Această a doua variantă reflectă mai bine gramatica și contextul, dar, oricum, înțelesul textului nu este foarte clar. Pe baza studiului atent al sintaxei și al contextului imediat, versetele 5 și 6 pot fi traduse astfel: „Sau credeți că Scriptura vorbește degeaba împotriva invidiei? Duhul pe care El l-a pus să locuiască în noi tânjește, dar El ne dă mai mult har. De aceea, El spune: «Dumnezeu Se opune celor mândri, dar le dă har celor smeriți»” (Iacov 4:5,6, traducerea autorului).

Deci, duhul omului (sau „inima”) este plin de dorințe care, deși la început nu au fost rele sau nu sunt rele în ele însele, au fost transformate de păcat în pofte. Harul este singura soluție pentru această situație disperată. Însă cei mândri iau o poziție în care nu pot primi cu ușurință harul. Cineva spunea că noi putem primi har numai dacă stăm cum stau cerșetorii, cu mâna întinsă. Numai omul smerit, blând și conștient de nevoia și dependența lui totală de Dumnezeu are o atitudine deschisă față de har, față de această favoare îmbelșugată care a fost revărsată asupra noastră, cu toate că suntem în toate privințele nedemni de ea. Cum scria Ellen G. White: „Marea noastră nevoie este singurul lucru care ne dă dreptul la îndurarea lui Dumnezeu.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 317

Ai vreun merit care să te facă demn de mântuire? Îți înțelegi, din acest răspuns, marea nevoie după harul lui Dumnezeu? Cum răspunde crucea la această nevoie a ta?

din poftele voastre, care se luptă în mădularele voastre?” În continuare, el arată ce anume hrănește această luptă: „Voi poftiți și nu aveți; uci-deți, pizmuți și nu izbutiți să căpătați; vă certați și vă luptați... Suflete preacurvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu?” (versetele 2,4). Iacov nu se teme să întrebuițeze cuvinte tari ca să ob-țină efectul dorit. El îi acuză pe cei din poporul lui Dumnezeu de ne-credincioșie, de călcarea legământului cu Dumnezeu. Prin ce anume? Prin prietenia cu lumea. Un fapt care merită să fie subliniat este că el nu condamnă aici *iubirea* de lume, ci *prietenia* cu lumea. Când spunem „adulter”, ne gândim la încălcarea jurământului căsătoriei prin relații sexuale ilicite. Totuși avertizarea lui Iacov față de prietenia cu lumea seamănă cu învățătura Domnului Isus cu privire la adulter – adulterul nu este doar întreținerea de relații sexuale, ci și simpla privire cu poftă.

Prietenia cu lumea – dorința după plăcerile ei și îmbrățișarea valo-rilor ei – este suficientă pentru a încălca jurământul de credință față de Dumnezeu. Domnul este asemănat de Iacov cu un soț iubitor: „Duhul... ne vrea cu gelozie pentru Sine” (versetul 5). El vrea totul sau nimic: nu îi putem sluji cu o inimă împărțită, nu putem fi ai Lui numai pe ju-mătate. Inima „împărțită” a fost păcatul de căpătâi al celor din vechiul Israel (Osea 10:2). Și noi, ca și ei, avem la îndemână un singur remediu: harul lui Dumnezeu, pentru că El „stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți” (versetul 6).

Iacov ne arată cum ne oferă harul divin biruința asupra inimii îm-părțite, unind-o cu inima Tatălui. Primul său sfat este să ne supunem lui Dumnezeu, iar al doilea, să ne împotrivim Diavolului (versetul 7). Ordinea aceasta este foarte importantă. De ce? Dacă nu ne supunem lui Dumnezeu, ci ne împotrivim Diavolului prin puterea noastră, sun-tem înfrânți. Ce înseamnă să ne supunem lui Dumnezeu? Iacov cla-rifică acest proces punct cu punct: (1) „Curățiți-vă mâinile, păcătoși-lor” și (2) „curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită” (versetul 8); (3) „tânguiți-vă și plângeți” (versetul 9); (4) „Smeriți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța” (versetul 10). Mâinile sunt simbolul fap-telor, iar inima reprezintă emoțiile și gândurile. Dumnezeu le dă har numai celor smeriți, transformând o inimă împărțită, șovăitoare, într-o inimă consacrată pe deplin.

7. Ce îndemnuri ni se dau în Iacov 4:7?

Observă ordinea îndemnurilor. Dacă încercăm să ne împotrivim Diavolului fără să ne supunem mai întâi lui Dumnezeu, ce șanse de reușită avem? Odată, niște exorciști au încercat să scoată un demon dintr-un om, rostind Numele lui Isus și numele lui Pavel ca pe o formulă magică. Dar omul posedat a sărit asupra lor și i-a bătut, iar ei au fugit de acolo goi și răniți (Faptele 19:13-16). Ca să putem să ne împotrivim Diavolului, trebuie să ne supunem lui Dumnezeu și voinței Sale. Practic, prin această supunere față de Dumnezeu, ne împotrivim celui rău.

Dar să nu tragem concluzia că cititorii acestei epistole nu se mai supuseseră până atunci lui Dumnezeu. Iacov se adresează aici unor oameni care mărturiseau a fi creștini. De aceea, înțelegem că el se referă la supunerea *zilnică* față de Dumnezeu și la împotrivirea față de Diavol *de fiecare dată* când apare o ispită.

8. Citește Iacov 4:8-10. Ce îndemnuri dă Iacov aici și care este legătura dintre ele? Ce legătură au ele cu supunerea față de Dumnezeu?

Apelul la schimbare din aceste versete constituie apogeul a tot ce a spus Iacov începând cu capitoul 3, versetul 13. În pasajul studiat săptămâna aceasta, el pune în contrast înțelepciunea de sus cu înțelepciunea demonică și pe oamenii mândri, care se înalță pe ei înșiși la fel ca Diavolul (vezi Isaia 14:12-14), cu oamenii smeriți, care se supun lui Dumnezeu. Urmează o acuzație de necredincioșie față de legământul cu Dumnezeu (Iacov 4:4), precum și o reluare a acuzației de duplicitate (Iacov 4:8, compară cu 1:8). Apelul lui Iacov la supunere nu este totuși de tip moralist, ci seamănă mai degrabă cu chemarea la pocăință făcută de Domnul Isus păcătoșilor (Luca 5:32).

Dar cum să ne pocăim? Iacov arată care sunt pașii spre pocăință (inspirându-se din Psalmii 24:3-6): (1) apropie-te de Dumnezeu și El Se va apropia de tine; (2) curățește-ți mâinile și inima (adică faptele și gândurile); (3) tânguiește-te, plângi pentru lipsurile tale, devenind din nou conștient de nevoia ta după harul lui Dumnezeu.

„Smeriți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța” (Iacov 4:10). Ce înseamnă aceasta? Cum poți învăța să te smerești? Cum poți imita smerenia Domnului Isus?

De discutat: Iacov amintește în acest pasaj despre lupta care se dă în sufletul oricărui om. În ce constă această luptă și care este cauza ei? De ce identifică el „pofa” ca fiind o cauză a acestei lupte și ce putem face în privința ei? Ce spune Iacov despre prietenia cu lumea? Ce efect are prietenia cu lumea asupra vieții noastre spirituale? De ce îi numește el pe cei din poporul lui Dumnezeu „suflete preacurvare”? Ce înțelege el prin supunerea față de Dumnezeu și prin împotrivirea față de Diavol? De ce este important să respectăm ordinea aceasta? Ce rol joacă smerenia în acest proces?

3. APLICAȚIA PENTRU NOI

Întrebări aplicative

Zilnic, noi trecem prin situații care ne testează credincioșia față de Dumnezeu. Exemple:

Ești la volanul mașinii și un alt șofer îți taie calea. Cum îți poți păstra calmul?

Un membru al familiei amenință să rupă legătura cu tine în urma unei dispute. Cum îți poți menține atitudinea demnă și amabilă?

Uneori ne pierdem cumpătul, ne purtăm necuviincios și pe urmă regretăm totul. Cum putem evita reacțiile tipice pentru înțelepciunea care vine de „jos”?

4. SĂ TRECEM LA ACȚIUNE!

Transmite-le membrilor grupei ideea că pregătirea prealabilă pentru astfel de situații ne poate ajuta să rezolvăm conflictul sau, cel puțin, să limităm consecințele.

Activitate: Întocmește o listă cu strategii de menținere a credincioșiei față de Dumnezeu în situații dificile, care necesită o atitudine de smerenie.

Îți sunt utile următoarele strategii?

- Rugăciunea personală.
- Un partener de rugăciune, dedicat rugăciunii pentru dezvoltarea ta spirituală.
- Memorarea textelor biblice la care poți face referire în situații presante.
- Citirea unei cărți despre strategii de soluționare a conflictelor sau de abordare a situațiilor dificile.

„Sunt mulți a căror inimă geme sub povara grijilor, fiindcă își doresc să atingă standardul lumii. Ei au ales să îi slujească, au acceptat încurcăturile ei, au adoptat obiceiurile ei. Astfel, caracterul lor este pervertit și viața lor devine obositoare. Ca să-și satisfacă ambiția și poftele lumesti, ei își rănesc conștiința și își fac singuri o povară în plus de remușcări. Grija neconținută secătuiește puterile vieții. Domnul nostru vrea ca ei să lase deoparte acest jug al robiei. (...) El îi îndeamnă să caute mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Sa, iar făgăduința Sa este că toate lucrurile necesare pentru viața aceasta le vor fi date pe deasupra.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 330

Întrebări pentru discuție

1. Gândește-te la cele două tipuri de înțelepciune discutate la secțiunea de luni și alcătuiește o listă cu gândurile asociate cu fiecare dintre ele. Acum gândește-te la situațiile de săptămâna aceasta în care a trebuit să iei decizii importante. La ce înțelepciune ai apelat?
2. Dumnezeu le-a promis israeliților că, dacă vor păzi legile Sale, națiunile înconjurătoare îi vor admira și vor spune despre ei că sunt un popor „înțelept și priceput”. Oare admirația aceasta nu îi determină să fie trufași? Atitudinea de trufie este contrară înțelepciunii cerești, care duce la smerenie. Care a fost atitudinea lor și ce putem face pentru a evita greșelile lor? Cum i-ar fi putut feri de mândrie înțelegerea adevăratei semnificații a serviciului din sanctuar? Cum ar trebui să ne ferească de mândrie înțelegerea corectă a jertfei de pe cruce?
3. Recitește paragraful din *Hristos, Lumina lumii*. Te lupti și tu să atingi standardele lumii? Sunt ele întotdeauna greșite? Auzim atât de des despre oameni care, după standardele lumii, par a avea totul, deși, în realitate, viața lor este o ruină. Ce ne spune aceasta despre cât de amăgitoare sunt lucrurile pe care ni le oferă lumea? Mai important de atât, cum ne putem deprinde să ne împotrivim lumii și să-i ajutăm pe tineri să nu cadă în capcana falselor ei promisiuni?
4. Meditează mai mult asupra smereniei. De ce este ea atât de importantă în viața creștinului? De ce este mândria atât de periculoasă pentru urmașii lui Hristos?

8. Fiul neascultător (2)

Vitaliano era profund nemulțumit că locuia lângă biserică. Și, ca să nu-i mai audă pe credincioși cântând, dădea radioul la maximum și asculta muzică rock. *Le arăt eu lor!* își zicea el. *O să le fac viața amară, până or să plece din cartier!* Dar credincioșii și-au văzut în continuare de închinarea lor. Nimeni nu s-a plâns din cauza zgomotului. Unii membri, care îl cunoșteau, se purtau cu el cu și mai multă amabilitate.

Participarea lui Alexey la clubul biblic a trezit în inima mamei lui dorința veche de a-l cunoaște pe Dumnezeu. Migdalia a început să citească Biblia și să primească studii biblice de la Rosabel. Vitaliano a aflat de la mama lui ce se întâmpla: „Soția ta citește toată ziua din Biblie și nu mai are timp de curățenie! Și cred că se duce sâmbăta dimineața la biserică de lângă noi!”. Deci bănuiala lui se confirma.

– Vrei să te pocăiești? a întrebat-o el pe Migdalia. Nu-ți mai dau voie să te duci acolo!

Odată, a găsit-o citind din Biblie. I-a smuls Biblia din mâini și a dat să o arunce în foc, dar, văzând flăcările, l-a cuprins spaima. *Dacă o să mă pedepsească Dumnezeu pentru că am ars Biblia?* A aruncat-o în dormitor. După câteva zile, Biblia era pe raft. Când a deschis-o, ochii i s-au oprit pe următorul verset: „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită” (Maleahi 3:17). A închis-o repede, dar a înțeles mesajul: soția lui și fiul lui îi aparțineau lui Dumnezeu. I s-a făcut teamă să-i mai oprească să meargă la biserică.

După câteva zile, l-a vizitat fiul pastorului, cu care fusese prieten ani la rând, în ciuda lipsei lui de interes față de Dumnezeu, și l-a invitat spunându-i că la biserică este un program deosebit. Vitaliano a încercat să găsească un pretext, dar, pentru că prietenul lui a insistat și s-a oferit să-l însoțească, a mers. Programul a fost plin de cântări și i-a plăcut. Data următoare, când a fost invitat a acceptat bucuros. Trep-tat, inima lui s-a înmuiat. Apoi a acceptat și invitația de a studia Biblia împreună. A început chiar să participe la serviciile de închinare din biserică, pe care le criticase și le tulburase atâta vreme. Era un început.

La câteva luni, când a primit botezul alături de soția și de mama lui, el a spus: „Datorită fiului meu, astăzi toată familia este la picioarele Domnului Isus.”

Vitaliano Marrero și Migdalia sunt membri activi în biserica lor din Holguín, Cuba.